

Ontknoping bij paal 13

Ontknoping bij paal 13

El Varón

Schrijver: El Varón
Coverontwerp: F.R. Sikkerman
ISBN: 9789402162349
Eerste druk © april 2017 El Varón

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever

Hoofdstuk 1

Moeizaam wentelden de wielen van de fiets. Ze werden aangedreven door de trappers die in beweging werden gezet door de stevige been- en voet spieren van Henk Westrop. De benen, waarvan de voeten gestoken in degelijke sportschoenen die bij de wielersport gebruikelijk waren, hadden het zwaar. Henk Westrop beklom een tamelijk steile heuvel. Tijdens zijn klim met de bepakte hybride fiets vroeg hij zich voor de zoveelste maal af of het wel verstandig was geweest om mee te gaan op vakantie met twee van zijn clubgenoten die hij nauwelijks kende. Als lid van de plaatselijke wielersportclub reed hij wel eens tochten met ze. Hij kende de twee wel van naam maar hij ging niet met ze om.

Hij zou een dergelijk besluit nooit hebben genomen, ware het niet dat het een paar weken geleden was uitgegaan met zijn verkering. Van de ene op de andere dag had ze gezegd hem niet meer te willen zien vanwege zijn saaiheid. Hij was met stomheid geslagen toen hij het hoorde. Twee jaar lang vormden ze een setje samen, hoewel zij al van begin af aan het middelpunt was geweest van enorm veel kennissen, dat wel. Af en toe was dat lastig gebleken als ze samen ergens naar toe wilden gaan. Hij had er nooit iets achter gezocht. Zelfs niet wanneer ze uren later verscheen dan was afgesproken. Meestal was hij blij dat ze alsnog kwam. Al die tijd had hij gedacht dat ze het leuk hadden samen.

De weken na de breuk had hij bijna niet kunnen slapen. Dat was niet onopgemerkt gebleven bij de jongens van de club. De gebruikelijke tochten tussen de vijftig en zeventig kilometer die hij normaal moeiteloos kon rijden, had hij niet kunnen volbrengen. Een keer hadden ze hem zelfs het laatste stuk om beurten moeten duwen. Hiervoor had hij zich verschrikkelijk gegeneerd. Schoorvoetend bracht hij die keer zijn clubgenoten op de hoogte van zijn gebroken relatie. Falco Veldweg en Casper Groenland nodigde hem na afloop van dat gesprek uit om samen met hen op fietsvakantie te gaan in de buurt van Antwerpen. Ze waren ervan overtuigd dat het voor hem een welkome afleiding zou zijn. Bovendien stond de omgeving van de Kempen bekend als een uniek basisgebied voor ontelbare fietstochtjes. Het fietsknooppuntennetwerk moest volgens de informatiefolders ongeveer tweeëntwintig honderd kilometer bevatten. Prachtige routes lagen voor het uitstippelen. De keuze bestond langs kanalen en rivieren te fietsen,

of door heidegebieden, bossen en dorpjes. Een fijne bijkomstigheid was dat niet ver van de campings ook strand en zee te vinden zou zijn. Ze spraken er met zoveel enthousiasme over dat het hem wel wat leek. In ieder geval kon hij de afleiding gebruiken. Zonder er lang over na te denken, had hij gezegd graag van de partij te willen zijn. Vandaag meegeteld waren ze nu twee dagen onderweg. Het weer was gunstig en de komende tijd zou het zonnig blijven volgens de weerman.

Vanuit Nieuwegein waren ze vertrokken. Hij had er vroeg zijn bed voor uit ontmoeten. De ochtend van vertrek was hij om vier uur opgestaan. Het had er mee te maken dat hij die nacht nauwelijks had geslapen zoals gewoonlijk de laatste tijd. Zijn bed had hij daarom voor een poosje vaarwel gezegd. Achteraf bezien bleek hij de extra tijd hard nodig te hebben voor het inpakken van de fietstassen, het bevestigen van de tent, de slaapzak, het slaapmatje en het kookgerei op zijn fiets. Dat alles koste hem al gauw een paar uur. Toen Falco en Casper hem kwamen ophalen, stond hij klaar om met hen mee te gaan. Ieder had zijn eigen tentje bij zich. Dat was prettig voor wat privacy.

Afgelopen nacht had hij wederom niet veel geslapen hoewel hij hondsmoe was. Het slapen op een campingmatras was toch iets heel anders dan slapen in een eigen bed, waarin hij momenteel door zijn relatiebreuk ook niet optimaal sliep.

Ze hadden de nacht doorgebracht in de Brabantse plaats Alphen op het landgoed “De Hoevens”. Het was er sober maar alles waar behoefte aan was, bleek aanwezig te zijn.

Na het ontbijt en het opbreken waren ze verder getrokken, thans hadden ze België bereikt. Het plan was om tot in de buurt van de bestemming te fietsen voordat ze een geschikte camping zouden gaan zoeken. Falco en Casper bleken tot dusver geschikte kornuiten te zijn, ze overlegden met zijn drieën.

Een paar dagen voordat ze uit Nieuwegein waren vertrokken, hadden ze een mooie route door de natuur uitgestippeld. Het fietspad voerde hen eerst langs de rivier de Lek via Schoonhoven naar Gorinchem. Van daaruit fietsten ze langs de kleine plaatsjes Giesen, Andel, Veen, Genderen en langs de Bergse Maas naar Drongelen. In de richting naar Elshout toe hadden ze besloten het fietspad tot in de buurt van Waalwijk te nemen. Van daaruit kozen ze het fietspad dat richting Kaatsheuvel liep om via Tilburg en Berkel Enschoot in de richting van Oisterwijk te fietsen. Zodoende reden ze het fietspad langs de Goirle op

om naar het plaatsje Riel te gaan. Ten slotte bereikten ze het plaatsje Alphen waar ze de nacht op het landgoed “De Hoevens” besloten door te brengen.

Het fietsen bleek een welkome afleiding, maar door slaapgebrek voelde hij zich nu toch uitgeput.

Falco en Casper fietsten meters voor hem uit. Zij hadden de klim van de tamelijk steile heuvel al achter zich. Mogelijk ervoer hij de heuvel als steil door zijn vermoeidheid. Bij het bereiken van de top zou hij noodgedwongen een plaspauze inlassen. Hij voelde een bekende hoognodige druk op zijn blaas. En alsof dat niet genoeg was, liet de kracht in zijn benen hem volledig in de steek. Hij baalde bij het merken dat hij nauwelijks de heuvel op kwam. Met alle kracht en inspanning bereikte hij tergend langzaam zijn doel. Op de top van de heuvel stapte hij hijgend van de fiets. Een korte blik naar zijn metgezellen vertelde hem dat ze zijn plaspauze hadden opgemerkt. Beneden aan de kant van de weg stonden ze op hem te wachten. Hij zwaaide kort. Ze begrepen de bedoeling van zijn opgeheven arm.

De keuze tussen zowel bosjes als boompjes was ruim. Niemand zou hem kunnen zien. Door de tegenwoordig aanzienlijk gestegen geldboetes lette hij meer op de plaats van een plaspauze dan voorheen. Ontspannen nam hij de houding aan.

Tussen een laaghangende tak van een boompje keek hij neer op het fietspad dat hij zoeven beklommen had. Een zwartkleurige Mercedes E 350 CDI Estate met geblindeerde ramen stopte langs de kant van de weg. Opwinding maakte zich van hem meester. Wauw...dit was zijn favoriete automerk en het juiste model.

Drie van de vijf deuren vlogen gelijktijdig open. Haastig stapten er drie mannen uit. Ze bogen zich over de achterbank in de auto. Het was een vreemd gezicht. Een spetterend geluid leidde hem af. Hij corrigeerde zijn straal waarna hij meteen weer naar de Mercedes keek. De bestuurder van de auto stond bij het geopende achterportier aan de linkerkant. De donkere kledij die hij droeg, stond in schril contrast met het zonnige weer. De kleding paste wel bij de stijl en de kleur van de auto. Twee van zijn medereizigers, een gekleed in spijkerbroek en de ander in een lichte broek, stonden bij de portieren aan de rechterkant. Het zag eruit alsof ze iets heel zwaars van de achterbank moesten tillen. Gebiologeerd keek hij naar het tafereel dat zich op nog geen honderd meter afstand voor hem afspeelde. Bijna piste hij op zijn wielerschoenen. Met moeite werd een tegenspartelende corpulente man

uit de auto gehaald. Met zijn drieën probeerden ze de man in bedwang te houden. De bestuurder van de Estate opende snel de vijfde deur. Henk had het idee dat hij naar een film keek, hij bleef in de houding staan terwijl zijn waterstraal al verstomd was.

De man in de lichte broek greep het slachtoffer bij zijn hoofd en probeerde hem de mond te snoeren. Met zijn andere arm hield hij de keel van de man omklemd. De twee mannen die naast hem stonden, hielden het lichaam van de man in bedwang. Henk hoorde het slachtoffer schreeuwen. De gezichten van de mannen waren niet goed te zien. Met ingehouden adem keek hij toe hoe het slachtoffer slapper werd en ten slotte geen geluid meer gaf. De man in spijkerbroek maakte nu des te meer geluid. Henk kon het niet verstaan maar dat de anderen het niet eens waren met de gang van zaken, werd hem wel duidelijk. Zenuwachtig keken de drie om zich heen, waarschijnlijk om te zien of iemand hen betrapte had.

Als verlamd stond Henk bij het boompje achter de bosjes. Hij had alles gezien. Een paar seconden lang durfde hij zich niet te bewegen. Besluiteloos en langer dan een plaspauze normaal duurde, bleef hij staan kijken hoe de drie scheldend en mopperend op elkaar het slachtoffer in de kofferbak legde. Ineens schaamde hij zich voor zijn slapte dat hij niet in staat was gebleken iets voor de man te doen. Amper een minuut later zag hij de Mercedes weggrijden. Hij wist niet wat hij met de situatie aan moest. Hij wilde eerst nadenken over wat het beste was om te doen, voordat hij iets aan zijn metgezellen zou vertellen.

Alsof er niets aan de hand was, fietste hij naar zijn kornuiten. Inwendig haatte hij zichzelf. Hij had niets ondernomen om het slachtoffer te redden.

‘Dat is een hele opluchting’, probeerde hij zo luchtig mogelijk te zeggen. Rondom zijn maagstreek voelde hij van alles behalve opluchting. De twee anderen bemerkten niets aan hem, gedrieën vervolgden ze hun weg. Casper reed op kop gevolgd door Falco. Worstelend met zijn gedachten fietste Henk achter het tweetal aan. Volgens de borden kwamen ze dichterbij in de buurt van Antwerpen.

‘Zullen we een camping gaan zoeken? Drie uur is een mooie tijd om onze tenten op te zetten’, hoorde hij Casper in de verte zeggen. Falco gaf geen antwoord. Hijzelf had zijn aandacht sowieso niet meer bij het fietsen en een camping zoeken. Een moment keek hij naar de twee die voor hem fietsten. Falco leek trek te hebben aan het gebaar te zien dat hij naar Casper maakte.

Die ochtend hadden ze uitgeslapen en pas om tien uur ontbeten. Onder het genot van een kop koffie waren ze begonnen met opbreken. Om een uur of twaalf hadden ze landgoed “De Hoevens” verlaten. Het overgrote deel van de tocht hadden ze de dag daarvoor al afgelegd. Nadat ze het plaatsje Alphen waren uitgereden, fietsten ze via Baarle-Nassau en Baarle –Hertog richting Turnhout. Van daaruit hadden ze het fietspad langs Beerse richting Malle gevolgd.

Casper en Falco fietsten energiek voor hem uit. Op puur doorzettingsvermogen zonder energie fietste Henk achter het tweetal aan langs de Turnhoutse vaart richting Antwerpen. De natuur was hier enigszins heuvelachtig. Voor de mooie omgeving langs het fietspad die afkomstig was van de vele stromende riviertjes die samen het kabbelende water van de Turnhoutse vaart vormde, had Henk geen oog. Dat de natuur op een zodanig korte afstand van een stad zo mooi kon zijn, verwonderde hem evenmin. Hij reed als een zombie op de fiets zonder ernaar te kijken. Bijna krampachtig probeerde hij in gedachte de tekst van de brochure op te lepelen die over de fietstochten door de ongerepte natuur van de Belgische Kempen ging. Men kon van het zalige groen genieten volgens de folder en de steden; Antwerpen, Lier, Herentals en Turnhout lagen in een vierkant om het gebied heen. Er zou genoeg vertier te vinden zijn om het nare voorval van daarstraks te vergeten. De twee voor hem verminderde hun snelheid zodat hij niet nog meer achterop raakte.

Op de borden stonden behalve de vier grote plaatsen nu ook een aantal kleinere dorpjes aangegeven. Zandhoven en het plaatsje Pulderbos waren daar onderdeel van. Thuis waren ze overeen gekomen dat deze buurt geschikt leek voor het kamperen. Hij was vooral blij dat ze hadden aangegeven er een relaxte vakantie van te willen maken.

Voorafgaand aan de vakantie hadden ze gedrieën in een bar iets met elkaar gedronken. Tijdens dat gesprek leerden ze elkaar wat beter kennen. Hij was te weten gekomen dat Falco onlangs was afgestudeerd als technisch bedrijfskundige. Zodra hij zijn bewijs hiervan in bezit had, gooide hij zijn boeken in een hoek, had hij laten weten. Na de vakantie zou hij op zoek gaan naar een baan en geschikte woonruimte. Voorlopig mocht hij bij zijn ouders intrekken, maar of dat prettig was na een aantal jaren zelfstandig te hebben gewoond, betwijfelde hij. Al die tijd had hij met twee huisgenoten een studentenflat gehuurd. Ze

hadden alle drie een verschillende studierichting gevolgd en na hun afstuderen de huurflat opgezegd.

Even keek hij terzijde naar Casper die nu vlak naast hem reed. Zo te zien genoot hij van de tocht. Hij werkte al geruime tijd bij een accountantsbureau van acht tot vijf. Volgens hem was het daar dodelijk saai. Het werk op zich was best leuk vertelde hij, maar door zijn rusteloosheid viel het hem zwaar de meeste tijd in de ruimte van een kantoor door te brengen. Tijdens deze vakantie hoopte hij dat de buitenlucht meer kleur op zijn gelaat zou brengen.

Toen Henk hem wat kritischer bekeek, viel het hem op dat hij er inderdaad wat bleekjes en pips uitzag door zijn blonde haar en bleke gelaatskleur.

Casper had hem toevertrouwd dat hij regelmatig na het fietsen in de spiegel keek met de hoop op iets meer kleur in zijn gezicht te zien, maar zelden was hij tevreden. Zo nu en dan smeerde hij een kleurige crème op zijn gezicht of bezocht hij een zonnestudio.

Hijzelf had een geschikte baan als verkoper voor een sportzaak in een winkelcentrum in Nieuwegein. Eerst was hij aan de studie fysiotherapie begonnen, maar na een jaar studeren stopte hij met de opleiding. Al die Latijnse benamingen kennen voor spieren en pezen bleek voor hem een struikelblok. Gelukkig kon hij aan de slag in de sportzaak waar hij het nu erg naar zijn zin had. Af en toe kwam de kennis van het jaar fysiotherapie nog wel van pas bij het adviseren van klanten die speciale sportschoenen of bepaalde tennisrackets kwamen kopen. Hij verdiende voldoende om zich een leuk flatje te kunnen permitteren. Sinds zijn relatie was verbroken, woonde hij alleen. Het samenwonen was van korte duur geweest, hooguit een half jaar. De twee jaar voordat ze besloten hadden te gaan samenwonen, meende hij zijn vriendin wel te kennen. In het begin fietsten ze samen regelmatig kleine tochtjes, maar na verloop van tijd werd hij lid van de wielclub terwijl zij zich vermaakte met haar eigen hobby's. Ze moest voor haar werk naar cliënten, en werkte vaak tot laat in de avond. Soms verbaasde het hem haar thuis te zien wanneer hij uit zijn werk kwam. Een van haar eigenschappen was dat ze altijd over een goed humeur beschikte. Behalve zijn gedachte dat haar goede humeur met hem te maken zou hebben, droeg de goede sfeer op haar werk, de afleiding en voldoening waarover ze regelmatig sprak er ook toe bij. Toch vond ze het leven met hem oersaai, wat hij nog steeds niet begreep. Bij de

herinnering aan die avond schoten spontaan de tranen in zijn ogen. In zijn hoofd speelde zich opnieuw de breuk van de bewuste avond af gevarieerd met flarden van de taferelen tijdens zijn plaspauze. Hij hoorde Falco praten maar hij had niet in de gaten dat zijn metgezellen tegen hem spraken. Pas toen hij Falco hoorde roepen:

‘Hé, vind je dat wat?’

Verdwaasd keek hij Falco aan. Hij hoorde Casper lachen.

‘Waar zit je met je gedachten joh. Je bent vrij man. Ik zou me niet meer druk maken over je vriendin.’

‘Nee, dat zou ik zeker niet doen Henk. Falco en ik vroegen ons af of je het wat vindt om camping Vertier op te rijden, we kunnen even kijken of dat een geschikte camping is. Wat denk je?’ Henk knikte kort.

‘Dan moeten we bij de eerste afslag naar links.’

Achteloos volgde hij zijn metgezellen. Pas nu zag hij op de borden “Land van Playsantia” staan aangegeven. Het stukje rustig Vlaanderen, juist deze streek hadden ze uitgezocht om hun vakantie in door te brengen. Ze waren dus al op de plaats van bestemming. Nu zochten ze een geschikte camping.

Na vijftig meter bereikten ze een afslag waar een bord hing met de naam van de camping. Ze volgden de korte oprijlaan die uitkwam bij een wit gebouwtje met een grappig afdak. Boven de ingang hing een bord met “Receptie, hier melden”.

Naast het gebouwtje stond een groot bord met daarop een aantal posters van de camping en wat er in de omgeving te doen was. Even lieten ze er hun blik over gaan. Het zag er gezellig en degelijk uit. Ze besloten verder te rijden om een complete indruk te krijgen van de camping. Na vijftig meter veranderde het laantje in een onverhard smal pad waar net een auto door paste. Aan weerskanten was het pad omgeven door bosschage en kleine boompjes. Halverwege vertakte het pad zich in tweeën in een nog smaller weggetje dat na een flauwe bocht naar rechts boog, waarna het eindigde in grasland waar tenten stonden. Het andere pad liep rechtdoor en kwam uit op een ruime parkeerplaats aan de linkerkant.

De jongens fietsten tot aan het tentenveld over het smalle pad. Ze betraden het grasveld met de fiets aan de hand. Aandachtig lieten ze hun blik over het veld gaan. Het was bijzonder rustig, veel tenten stonden er niet. Het kampeerveld was goed onderhouden. De tentplaatsen waren ruim. Hier en daar stond een kleine appelboom afgewisseld met bosschage. In het midden stond een toiletgebouw, waar ook douchegelegenheid was. Aan de ene kant waren de

toiletruimten en douches voor de mannen en aan de achterkant voor de vrouwen. De spoelruimte en gelegenheid voor het afwassen en het wassen van de groenten werd gehuisvest in een gebouw naast het blok van de toilettenruimten.

Falco inspecteerde de doucheruimten en de toiletten. Opgewekt liet hij weten:

‘Het is geen luxe maar alles is schoon en netjes. Wat denken jullie ervan?’

‘Mij lijkt het wel wat’, antwoordde Casper die hem achterna was gelopen, ‘de camping ziet er gezellig uit. En de grote steden zijn in de buurt. Wat vind jij ervan Henk?’

Henk knikte afwezig. Hij peinsde nog steeds over hoe hij het slachtoffer had kunnen helpen. Het ergste was dat hij het nummerbord van de Mercedes niet had kunnen zien. Vanuit zijn positie zag hij de auto alleen van opzij.

Traag drong het tot hem door dat er tegen hem gepraat werd, uiteindelijk zei hij:

‘Laten we kijken of we ons hier kunnen aanmelden.’

Ze stapten op de fiets om terug te rijden naar de receptie. Onderweg probeerde Henk zich te herinneren hoe de mannen eruit zagen die hij had gezien. De beelden waren nu al vervaagd. Hij had niet kunnen ontdekken dat er iemand bij was die een bril droeg, of dat een van de drie een snor of een baard had. Geen van de mannen had het gezicht zijn kant op gewend.

De receptie bleek gesloten. Nergens hing er een bord met de openingstijden. Casper probeerde naar binnen te kijken, maar door de beplakte ramen was er niets te zien. Hij haalde zijn schouders op:

‘Laten we een plek uitzoeken. Als de tenten staan melden we ons.’

‘Een uitstekend idee’, vond Falco die zijn fiets besteeg.

Terug op het tentenveld kozen ze voor een ruime plek in de middagzon. Ieder zette zijn eigen tentje op. Nadat ze hun bagage van de fiets hadden gehaald, parkeerden ze de fietsen tegen elkaar aan onder een appelboom. De slaapzakken, slaapmatjes en tassen smeten ze in de tenten. Alleen Falco wilde een opgeruimde en slaapklare tent.

Henk verruilde zijn tenue voor een korte broek en t-shirt. Zijn strak zittende wielerschoenen verruilde hij voor een paar makkelijke slippers. Uitgeput liet hij zich in het gras neervallen. Kort daarop voegden de andere twee zich naast hem. Met gesloten ogen genoten ze van de zon.

Henk dreigde in slaap te vallen, hij schrok op toen Falco na een kwartier voorstelde:

‘Zullen we kijken of er iets eetbaars te krijgen is. Ik stel voor om naar Zandhoven te gaan, wat jullie?’

Moeizaam krabbelde Henk overeind, zijn benen voelden aan als lood zo zwaar. Eigenlijk had hij geen fut meer om te fietsen, maar hij wilde geen spelbreker zijn. Casper bleek een stuk soepeler, hij stond op, klaar om tot actie over te gaan. Falco nam een tas mee die hij op zijn fiets bevestigde. Gedrieën fietsten ze over het hobbelige pad de camping af.

De weg naar Zandhoven was een rechte weg met een breed fietspad. Ze reden zwijgend. Met hun geoefende benen bereikten ze vijf minuten later Zandhoven. Het bleek een klein plaatsje te zijn met pittoreske huisjes en een prachtige kerk. De smalle winkelstraat was gauw gevonden. Halverwege de straat was een kleine bar. Enthousiast wees Falco naar het pand:

‘In dit kleine gehucht hebben ze warempel een bar, kijk!’ Casper schoot in de lach:

‘Jij hebt zeker heel lang geen bar meer van binnen gezien.’

Henk zei niets hij staarde voor zich uit.

Verderop in de straat in een supermarkt deden ze inkopen. Henk bleef liever buiten voor de winkel wachten, binnen maakten de andere twee keuzes voor het eten. Het wachten buiten duurde kort zodat Henk zich af vroeg of ze wel genoeg hadden ingekocht.

Binnen tien minuten reden ze met de boodschappen de straat uit. Ze sloegen rechtsaf waarna ze weer op de hoofdweg uit kwamen. Deze hoofdstraat bleven ze volgen totdat de weg bij een brede dwarsstraat eindigde. Pal voor hen doemde een groot hoog Chinees restaurant op. Op de gevel stond met grote rode letters: “De Wok”. Ze moesten de brede dwarsstraat oversteken wilden ze er komen.

Falco liet weten behoorlijke trek te hebben. Casper verheugde zich op Chinees eten. Henk had geen trek hij reageerde minder enthousiast. Zwijgend staken ze de weg over. Hun fietsen stalden ze in een fietsenrek naast het gebouw. Ze verwonderden zich over een brodenautomaat waar je na inworp van voldoende geld een brood kon pakken. Er was keuze tussen wit en bruinbrood. Mochten ze een keer na sluitingstijd geen inkopen meer kunnen doen, dan konden ze hier een brood kopen. Lachend betraden ze het restaurant.

Binnen kozen ze voor een tafeltje bij het raam. Een deftig uitzierende ober kwam hun bestelling opnemen. Toen hij was verdwenen namen ze tijdens het wachten zwijgend de grote ruimte in zich op. Het Chinees

restaurant zag er van binnen net zo groot en statig uit als aan de buitenkant.

De bestelling liet niet lang op zich wachten. Zodra het eten was geserveerd begonnen Casper en Falco hongerig aan de maaltijd, het leek wel alsof ze een hele week niets hadden gegeten. Alleen Henk speelde met het eten voordat hij een hap nam. De maaltijd smaakte voortreffelijk. De dag daarvoor hadden ze genoeg moeten nemen met een maaltijd noedels. Het was voldoende geweest maar smakeloos. Tijdens het eten starden ze stilzwijgend naar hun bord, ieder verdiept in zijn gedachten. De sfeer was daardoor stroef te noemen. Niemand van hen begon een gesprek. De vermoeidheid had toegeslagen. Meteen nadat ze hadden gegeten, rekende Falco af, ze wilden zo snel mogelijk terug naar de camping. Casper was moe, liet hij weten. Henk voelde al zijn spieren, hij hoopte dat de slaap hem zou verlossen van de film in zijn hoofd. Falco deed een laatste zwakke poging om een gesprek te beginnen, maar zonder resultaat.

Terug op de camping zaten ze nog een half uurtje voor de tent. Al gauw zochten ze die avond hun slaapplek op.

Vroeg in de morgen opende Falco zijn ogen. Geeuwend rekte hij zich uit. Tot zijn verbazing had hij heerlijk geslapen. Zelfs beter dan de afgelopen dagen. Hij voelde zich volkomen uitgerust. Zo vroeg leek hem een uitstekende gelegenheid om de camping te verkennen. Aan het gesnurk te horen, waren de anderen nog in diepe rust. Maar eerst zou hij een bezoek brengen aan het toilet.

In zijn trainingsbroek en een t-shirt wandelde hij naar de toiletten. Bij de ingang trof hij een hardwerkende vrouw aan die bezig was de toiletten en douches schoon te maken.

‘Goedemorgen, u bent vroeg aan het werk.’

‘Goedemorgen...meneer, hè.. ja, meestal ben ik wel vroeg, zodoende hoeft straks niemand op een schoon toilet of douche te wachten wanneer iedereen wakker is. U bent anders ook vroeg.’ Falco lachte wat verlegen:

‘Kan ik al gebruik maken van het toilet?’ De vrouw knikte kort:

‘Gaat uw gang. O ja, Ik ben Greet..., Greet Buitenbos. U zult me vast vaker tegenkomen.’ Slungelig schudde Falco haar hand en zei kort:

‘Falco Veldweg.’

Greet nam hem nauwkeurig op merkte hij toen hij een toilet binnenging. Hij werd er bijna verlegen van. Even later verliet hij de ruimte. Greet keek hem glimlachend na.

Op het tentenveld snoof hij de ochtendgeuren op. De verschillende vogelsoorten trakteerden hem op een orkest. Heerlijk die rust van de vroege morgen. Zijn blik gleed over het veld. Het hoogseizoen moest nog beginnen. Hij zou het laantje aflopen dat rechtdoor liep, die kant hadden ze gisteren maar half bekeken. Dom van hem dat hij vergeten was aan Greet te vragen hoe laat de receptie open ging. Greet had hem stiekem bestudeerd, maar ze was geen partij voor hem. Hij viel niet op mollige vrouwen. Bovendien was ze een stuk ouder dan hij. Voorlopig wilde hij helemaal geen verkering. Hij was net afgestudeerd als technisch bedrijfskundige. Eerst maar een baan zoeken na deze vakantie. Tegenwoordig lagen de banen niet voor het oprapen, zeker niet in zijn branche. Iedereen moest bezuinigen. Indien er een bedrijf was dat zijn hulp kon gebruiken, zat hij gebakken.

Hij liep over het laantje naar de parkeerplaats. Minder dan de helft van alle parkeervakken was bezet. Het was een kleine camping. Veel tijd vergde het niet om de camping in zijn geheel te bekijken. Eigenlijk kon hij nu wel weer teruggaan naar de tent, de anderen waren misschien al wakker.

Hij keerde om, hoorde opeens mannenstemmen. Meteen vertraagde hij zijn passen.

Die lui waren ook vroeg op, of ze kwamen terug van een avondje stappen. Half verwachtte hij ze tegen te komen. Mogelijk waren het medewerkers van de camping. Hij liet zijn blik nog eens over de parkeerplaats gaan. Nu zag hij een man die bezig was de deur van het elektriciteitshuisje, dat op de parkeerplaats stond, te openen. Zoveen had hij de man niet opgemerkt. De gedachte aan medewerkers van de camping liet hij meteen varen toen hij de kleding van de man zag. Misschien een stroomstoring, bedacht hij. Als dat het geval was zou de storing mooi op tijd verholpen zijn. Wacht...er kwam iemand bij. Een onbehaaglijk gevoel begon hem te bekruipe. Beide heren waren in het zwart gekleed en droegen een zwarte muts. Vreemd die mutsen met dit warme weer. Ze liepen de parkeerplaats af terwijl de deur van het elektriciteitshuisje nog open stond. Falco zag ze gaan. Ze verdwenen achter wat bosjes. Aan de overkant van de parkeerplaats was blijkbaar nog een inrit of een laantje. Mogelijk had hij toch niet alles van de camping gezien, maar er was nog voldoende tijd.

Hij wilde net zijn weg vervolgen, toen hij ze opnieuw zag. Deze keer leek het alsof ze iemand droegen, of beter gezegd min of meer versleepten die half in een beige deken was gewikkeld. De persoon moest, aan de inspanning van de twee te zien, behoorlijk zwaar zijn.

Van een afstand was te zien dat het om een forse lange man ging. De deken was te klein om de man er helemaal mee te bedekken. Waren die lui van plan om de man in het elektriciteitshuisje te stoppen? Ineens kreeg hij een droge mond en kippenvel. Het drong langzaam tot hem door dat hij getuige was van iets dat hij niet mocht zien. Stil zocht hij een betere plek achter een paar struiken om zich te verschuilen. Hij zag hoe de twee bezig waren de bewusteloze man in het elektriciteitshuisje te wurmen. Het ging er onzacht aan toe. Telkens moesten de heren hijgend op adem komen. Ze probeerden de man ergens tussen te duwen leek het wel. Uiteindelijk ging een van de mannen terug naar de parkeerplaats. De ander hield het lichaam van de bewusteloze man op zijn plaats. Al gauw kwam de iets kleinere man aanlopen met een stevig stuk zwart plastic. De bewusteloze man in het elektriciteitshuisje werd met het zwarte plastic afgeschermd. Falco kreeg het koud. Wie was die man?

Een takje brak onder zijn schoen toen hij zich bewoog. Hij wachtte of de twee mannen het hadden gehoord. Alsof het hun dagelijks werk was, sloten ze de deur af. Daarna slenterden ze op hun gemak weg. Falco bleef een tijdje achter de bosjes staan voordat hij zich uit de voeten durfde te maken. Met een schok beseftte hij dat de man in het elektriciteitshuisje een dode moest zijn. Hij begon te beven over zijn hele lichaam. Wat zou hij doen?

Het was beter om een poosje te wachten voordat hij terugging naar de tent, op deze manier kon hij niet normaal met de anderen praten.

Een kwartier verstreek voordat hij langzaam en in de war naar zijn tent terugliep.

Wat moest hij doen, vroeg hij zich af toen hij verdwaasd voor zijn tent zat. Hij zou alarm moeten slaan, maar hij was bang. Al wilde hij dat niet toegeven. Wanneer hij alarm zou slaan ... Greet was de enige die hij had gezien. Hij zou naar de politie kunnen gaan. Hij dacht na. Behalve misselijk zorgde iets anders in hem ervoor dat hij onophoudelijk trilde. Zou dat inwendige paniek zijn? Hij probeerde een signalement van de mannen voor geest te halen. De dode man was lang en had een fors postuur. De twee mannen die hij had gezien waren allebei in het zwart gekleed. Het waren robuuste mannen. De ene man was iets kleiner dan de andere. Beiden mannen hadden een zwarte muts op, en droegen een zwarte broek met een zwart jack. Jammer dat hij niet had kunnen horen wat ze tegen elkaar zeiden.

De zon werd sterker en de stralen bereikten het kampeerveld. Ergens ging de rits van een tent open. Een man van ongeveer zijn leeftijd liep

over het veld. Hij had zwarte stekeltjes en een grijze trainingsbroek aan. Falco knikte de man toe toen hij langs hun tenten liep en hem goedemorgen wenste. Hij nam de man intens op alsof hij hem nooit meer wilde vergeten. Nauwelijks een half uur geleden liep hij geuwend rond, nu was hij alert.

Hij sleepte een laag stoeltje naar een plekje in de zon. Het veld zag er vredig uit. Niets wees erop dat bij de parkeerplaats in het elektriciteitshuisje een mannelijk lijk verstopt zat. Wanneer hij naar de politie ging, wilden ze natuurlijk alles van hem weten. De politie zou hem vragen gaan stellen zoals; Wat hij op de parkeerplaats te zoeken had rond het vroege uur. De politie geloofde vast niet dat hij zomaar een rondwandeling over de camping maakte. De auto van de mannen had hij niet kunnen zien. De gezichten evenmin. Hij wist niet welke taal ze spraken. Het geluid van hun spraak had monotoon geklonken. Hij had wel het gekreun bij hun inspanning gehoord. Hij had niet kunnen zien waar ze naartoe wandelden. Het leek hem geen goed idee om het gebeurde meteen aan zijn metgezellen te vertellen, misschien geloofden ze hem niet. Ze kenden elkaar nauwelijks. Een alledaags onderwerp verliep al moeizaam en stroef bemerkte hij gisteren. Hij zou wachten tot zich een gunstige gelegenheid zou voordoen.

Naast hem ging de rits van een tent open. Het hoofd van Casper verscheen in de tentopening. Geuwend blikte hij het veld over.

‘Hé... goedemorgen, jij bent al vroeg uit de veren. Het weer ziet er zonnig uit. Wacht ik kom naast je zitten.’ Casper pakte een laag stoeltje en ging bij Falco in de zonnestraal zitten. Falco schoof iets op, hij probeerde zijn woorden zo vrolijk en luchtig mogelijk te laten klinken, toen hij zei:

‘Ik ben al uren op, vanmorgen heb ik kennis gemaakt met de schoonmaakster. Ze zag mij wel zitten toen ze me in het oog kreeg.’

‘Dat denk je natuurlijk. Wie vindt jou nu knap, je bent nog niet eens een beetje gebruikt.’

‘Dat moet jij zeggen joh, heb jij je hoofd vanmorgen al ingesmeerd?’

‘Vandaag moet ik zonder crème op mijn gezicht in de zon. Dat spaart weer uit.’

Met gesloten ogen genoten ze van de zon. Een paar minuten later verscheen Henk.

‘Morgen mannen, hebben jullie al een fietsroute uitgestippeld die we na het ontbijt kunnen fietsen? Het weer ziet er prachtig uit’, zei hij terwijl hij kwiek uit zijn tent stapte.

‘Zal ik een lekkere kop thee voor jullie zetten?’

Energiek rommelde hij in zijn tent en kwam tevoorschijn met een gaspfit en een keteltje.

‘Even water halen’, mompelde hij.

Vanonder zijn oogwimpers volgde Falco hem richting de speelgelegenheid. Hijzelf stond op en pakte alvast het brood en het beleg uit een tas. De dag daarvoor hadden ze net voldoende ingekocht. Bij gebrek aan een koelbox moesten ze wel. Henk sleepte een laag stoeltje naast de anderen twee. Binnen tien minuten zaten ze in het zonnetje te ontbijten.

‘Heeft iemand al een idee welke route we gaan fietsen?’, vroeg Henk opgewekt, ‘of willen jullie vandaag nog wat uitrusten.’ De vraag werd gesteld toen niemand in staat was te antwoorden. De monden kauwden op een homp brood en een stuk kaas.

‘In ieder geval moeten we langs een winkel voor het avondeten’, gaf Falco met een volle mond aan.

‘We kunnen eerst een tour maken en daarna langs een winkel’, stelde Casper voor.

Met een homp brood half uit zijn mond hangend, veerde hij op om een wegenkaart in zijn tent op te duiken.

‘Kijk, deze rit lijkt wel wat. Misschien moeten we vandaag nog geen lange tocht rijden maar wat uitrusten. Vanmiddag kunnen we dan inkopen doen voor het avondeten.’

De vinger van Casper volgde een dunne gele lijn op de kaart.

‘Zeventig kilometer is te doen, of vindt iemand het te weinig’, vragend keek hij naar de anderen. Ze stemden ermee in. Falco dacht aan wat hij gezien had. Henk reageerde nu minder enthousiast. Voor hem hoefden ze vandaag geen zeventig kilometer te rijden. Zijn beenspieren vroegen om iets meer rust na de fietstocht van de afgelopen twee dagen. Toch maakte hij zich na het ontbijt gereed voor de fietstocht van zeventig kilometer. De afwas moest wachten tot de middag.

Het viel Casper al gauw op dat zijn metgezellen nog slomer en futlozer leken dan de dag daarvoor. Zijn humeur daalde meteen. Bij het aandoen van zijn wielertenuue vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat hij had ingestemd met hen op vakantie te gaan. Tijdens de voorbereidingen had hij het wel zien zitten maar nu ze zo futloos waren terwijl de dag nog moest beginnen, begon hij spijt te krijgen. Hij hoopte dat hij het twee weken met ze zou kunnen uithouden. Eerst dacht hij dat Henk het meest saai was van hen drieën. Nu toonde Falco

ook weinig belangstelling voor een fietsroute. Het zou kunnen dat Falco niet goed geslapen had en toch opgewekt probeerde te zijn. Hij moest niet te snel oordelen, al had hij zich erg op deze vakantie verheugd. Op zijn werk was het al saai genoeg. Het werk op zich viel wel mee, maar de collega waarmee hij werkte waren verschrikkelijk. De afgelopen twee jaar ging hij met plezier naar kantoor, maar onlangs was er een nieuwe collega bijgekomen. De hoogste baas was met pensioen vertrokken en de nieuwe had de touwtjes in handen genomen. Er waren collega's bij die het niet eens waren met de gang van zaken, maar durfden hier niets van te zeggen. Iedereen wilde graag zijn baan behouden. Sindsdien was de spanning op kantoor te snijden. Er waren twee kampen ontstaan, degenen die tegen de nieuwe regels waren, en degenen die voor waren. Met ruzie tussen hem en zijn superieuren was hij met vakantie vertrokken. Zijn nieuwe baas was van mening dat hij te lang over bepaalde werkzaamheden deed en had daarom sancties ingesteld voor de werknemers die volgens hem te lang met een klant bezig waren. Op die manier was het onmogelijk om een dag vrij nemen op het tijdstip dat het de werknemers uitkwam, soms werden overuren voor een deel niet uitbetaald. Het pakte voor hem bijna catastrofaal uit temeer omdat hij anderhalf jaar geleden de administratie van een klant te verwerken had gekregen waarbij schoenendozen vol onverwerkte administratie en bonnen behoorden. Wekenlang was hij bezig met het uitzoeken van de administratie. Zijn vorige baas deed daar nooit moeilijk over. De klant had het prettig gevonden om het zo te houden. Zijn baas had het geaccepteerd en het kantoor had een goede relatie met de klant opgebouwd. Sommige zaakjes kwamen voort uit voormalige werklozen die een lapje grond huurden om er bloemen of groenten op te kweken. Andere gebruikten hun tuin. In de krant had hij gelezen dat veel zogeheten “zfp-ers” niet deugden als ondernemer. Toch namen zijn superieuren die soort zaakjes aan. Het vergde veel tijd om jaarrekeningen te maken van de losse bonnen en administratie die werd aangeleverd in schoenendozen. Mogelijk zouden ze hem na de vakantie vertellen dat hij niet meer terug hoefde te komen. Over een paar dagen moest hij zijn baas bellen. Vandaag maar even niet aan zijn werk denken dat was niet best voor zijn humeur.

Toen hij zijn tent uitkwam, stonden Falco en Henk al op hem te wachten. Zich irriterende aan het feit dat ze enorm duf uit hun ogen keken, zei hij in een poging ze op te porren:

‘Nou kom op, we maken er een mooi tochtje van.’